

PRVÁ KAPITOLA

MIA SNÍVALA a po celý čas okolo nej vírila studená zelená voda, hlboká a temná. Ako malá sa v čase povodní zvykla vozovať na bielych, zlatých a strieborných vodných koňoch. Keď s nimi naháňala vlny, s detskou radosťou sa smiala a výskala, zarývala striebornej kobyle Lorin päty do bokov a prosíkala ju, aby cválala rýchlejšie.

No takéto more jakživ nevidela, dokonca ani vtedy, keď sa ešte rada hrávala vo vode. *Toto* more jestvovalo len v jej snoch, vo výpravách, ktoré podnikala uprostred hľbokej noci.

Pomaly a ospalo zaberala rukami, hodvábný chlad vody ju príjemne rozochvieval. Plávala hlbšie, až napokon vkĺzla do hustej spleti tmavých morských rias. Do hlbín prenikalo čoraz menej svetla, osvetľoval ich už iba slabý belavý jas hladiny. Okolo Mie sa zrazu ako strieborný náhrdelník začali tiahnuť stĺpy bublín, lenivo sa otočila a sledovala, ako plávajú preč.

Vtom jednu z bublín praskla akási bledá ruka. Mia sa zasmiala. Nezbadala ich. A toľko ich hľadala! Odrazu boli všade okolo nej a v šere sa im mihali chvosty.

Vystrela k nim ruky a sledovala, ako sa k nej s úsmevom načahujú. Aj Mia sa usmievala. Túto hru poznala – načahovala sa ešte ďalej a snažila sa k nim doplávať, no na rozdiel od morských víl s chvostami vykladanými drahokamami, plávala pomaly a ťažkopádne. V poslednej chvíli jej vždy ušli. Keď bola menšia, veľmi ju to hnevalo.

Pred očami sa jej mihol jasný obraz seba ako malého dievčatka – skôr spomienka než sen – a vzápätí zastala a zažmurkala. Zrazu ju od morskej vody začali páliť oči. Určite ešte *stále* snívala – vedela, že to musí byť iba sen, hoci more pôsobilo tak skutočne. Lenže kto

máva v snoch spomienky? Len čo Miu zaplavil chlad hlbokého mora, v mysli sa jej vynorili ďalšie spomienky, a tak zabudla, aké je zvláštne *uvedomovať si*, že sníva.

Vybavovala si seba, úplne maličkú. Stála na jemnom bielom piesku na morskom dne a dupala drobnými nôžkami. Zlostne trhala vodné rastliny, kým si na nich neporezala prsty. Vtom sa k Mii vrátila jedna z morských víl, ustarostene na ňu hľadela tmavými očami a okolo hlavy sa jej vlnili dlhé pramene červených vlasov. Vtedy sa jej víla po prvý raz dotkla.

Prstami studenými ako sklo odmotala Mii z ruky vytrhnuté riasy a obalila jej ich inými rastlinami, mäkkými a hojivými. Bola od Mie staršia, ale nie oveľa. Mohli byť sestry. Mia si vybavovala, ako sa víle za chrbtom vlnili bujné červené vlasy, keď sa túlila k jej plecu. Upokojujúce šumenie, pripomínajúce šplechot jemných vlniek. Keď sa nasledujúce ráno zobudila, nemala na rukách ani najmenšiu ranku – no asi deň či dva jej trochu meraveli prsty, akoby na nich mala dávno zahojenú jazvu, ktorá v chlade pobolieva.

Teraz červenovlasú vílu medzi ostatnými horúčkovo hľadala, ale plávali okolo nej tak svižne, že sa

nedali rozoznať. Mia sa ich snažila dohnať, ale na smrteľníčku bez chvosta zahalenú v čipkovanej nočnej košeli boli skrátka prirýchle. A tak sa vrhala raz na jednu a raz na druhú stranu a len tak ledabolo načahovala ruky pre prípad, že by sa jej niektorú morskú vílu náhodou podarilo chytiť. Túžila sa opäť dotknúť ich hladkej studenej pokožky.

Na okamih sa jej medzi prstami mihla chvostová plutva – bola jemná ako čipka, no vzápätí zase zmizla. Dve morské víly sa zrazu zvrtili a s vábivo vystretými rukami rýchlo preplávali popri nej. Mia zalapala po dychu a načiahla sa k nim. Lenže keď sa špičkami prstov dotkla ich prstov, víly sa vyparili a Mia sa zobudila.

Mia sa posadila, prekrížila si ruky na hrudi a prudko dýchala. Vnútri cítila prázdnotu, akoby ju o čosi obrali. Keby sa pevne nedržala, bezvládne by klesla na posteľ.

„Vráťte sa,“ šepla hľadiac do tmy vo svojej komnate. V sne sa vodná hladina v slnečnom svetle trblietala tak jasne, až ju svetlo páliło v kútikoch očí. Lenže teraz bola sama a obklopovali ju iba tiene.

Mia pokrútila hlavou. Komu sa prihovára? Tancujúcim morským vílam vo vode? Alebo mame a bratovi na malom člne miznúcom v ostrom slnečnom jase? Zažmurkala, zachvela sa a uvedomila si, že je hore a premáha ju strašný pocit zúfalej osamelosti.

Zalapala po dychu a zlaté nite z maminých vyšívaných šiat vzápätí zacelili diery v jej vnútri pevnou záplatou.

Alebo jazvou, pomyslela si Mia smutne a zahľadela sa na svoje prsty zložené na kolenách. Môže mať človek jazvu vnútri? Táto jazva sa ešte úplne nezahojila. Vždy keď ju ktosi rozjatril, pocítila v nej bodavú a páľčivú bolesť.

Mii sa občas zdalo, že najskutočnejšie sú v jej živote práve sny. Boli totiž silnejšie a jasnejšie než pochemúrne dni v paláci, keď musela predstierať, že nepočuje, čo sa o nej pošuškáva, a že jej klebety vôbec neublížujú.

Nesnivalo sa jej každú noc – sny prichádzali častejšie vtedy, keď ju čosi trápiť. Boli jej útočiskom. Hlboké ticho podmorského sveta ju upokojovalo najmä po slávnostných ceremóniách, keď musela hodiny stáť pri Oliviinom tróne a znášať šepot davu. Ak sa cítila

Holly Webbová
Sestra morskej víly

Prvé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Albatros v roku 2023
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie
Zodpovedná redaktorka Vanda Vámošová
Technická redaktorka Lucia Slobodová

Z anglického originálu *Holly Webb: The Mermaid's Sister*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Orchard Books, Londýn 2016,
preložila Nikoleta Frantová.
Jazyková redakcia Mária Pavligová
Sadzba Kristína Hečková
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS **MEDIA**